

POHREB

Kňaz vraví niečo o tom, že Charlie bol slobodná duša. Bol aj nebol. Bol slobodný, pretože vo vnútri bol otrokom strachu. Žil naplno, pretože vo vnútri umieral. Charlie pridával vnútorným rozporom na kráse.

Kňaz vraví niečo o tom, aký bol Charlie temperamentný a plný elánu. Predstavujem si Charlieho v bielej rakve, ako v jednej ruke drží servítku z McDonaldu, v druhej fixku a píše: „Povedzte tomu týpkovi, nech sa prestane pchať do môjho temperamentného bieleho zadku. Ani sme sa nepoznali.“ Predstavujem si, ako odkaz pokrčí a zje. Predstavujem si, ako siahla po svojom kovovom zapalovači a zažne ho, priamo tam v truhle. Pred očami mám uslzenú kongregáciu, ktorú zrazu zaujme stúpajúci dym unikajúci cez škáry.

Môžem nenávidieť mŕtveho chalana? Aj keď som ho kedysi milovala? Aj keď to bol môj najlepší kamoš? Môžem ho nenávidieť za to, že je mŕtvý?

• • •

Oco nechce, aby som po obrade šla na cintorín, ale nakoniec ho presvedčím, ideme spolu a on ma pritom drží za ruku, prvý raz, odkedy som mala dvanásť. Kňaz vraví niečo o tom, že sa vraciame do zeme presne tak, ako sme sa zo zeme zrodili, a ja cítim, ako sa mi tráva pod nohami ovíja okolo členkov a sťahuje ma dole. Predstavím si, ako Charlie v rakve prikyvuje, presvedčený, že všetko sa udialo presne podľa plánu Veľkého lovca. Predstavím si, ako sa smeje, keď ho navijak spúšťa do jamy. Počujem ho povedať: „Hej, Veer – nejaký chlapík s bradavicou na nose ma spúšťa do jamy, to nezažiješ každý deň, čo?“ Pozriem na chlapíka, ktorý obsluhuje navijak. Pozriem na trávu, ktorá mi zvierá nohy. Počujem, ako na rakvu s dutým zadunením dopadne hrst' hliny, zaborím si tvár do ocovho ramena a ticho plačem. Stále nemôžem uveriť, že Charlie je mŕtvy.

Na kare sme rozdelení do štyroch frakcií. Prvá z nich je Charlieho rodina. Pán a pani Kahnovci a ich rodičia (Charlieho starí rodičia) a Charlieho tety a strýkovia a sedem bratrančov a sesterníc. Patria sem aj starí rodinní priatelia a blízki susedia, takže s ocom skončíme tu. Oco, ktorý bez mamy na spoločenských udalostiach stále nevie, čo so sebou, sa ma v kostole a sále s karom štyridsaťsedemkrát spýta, či som okej. Ale on je na tom reálne horšie ako ja. Predovšetkým keď sa baví s Kahnovcami. Vedia, že poznáme ich tajomstvá, pretože žijeme vo vedľajšom dome. A vedia, že vieme, že to vedia.

„Úprimnú sústrasť,“ povie oco.

„Ďakujem, Ken,“ odpovie pani Kahnová. Je prvého septembra, vonku je horúco, a pani Kahnová má dlhé rukávy.

Obaja pozzru na mňa a ja otvorím ústa, že niečo poviem, ale nič zo mňa nevyjde. Mám taký strašný chaos v tom, čo by som mala cítiť, že sa hodím pani Kahnovej do náručia a pár sekúnd vzlykám. Potom sa pozbieram a chrbtom ruky si utriem mokré líca. Oco načrie do svojho saka a podá mi vreckovku.

„Prepáčte,“ zamrmlm.

„To je v poriadku, Vera. Bola si jeho najlepšia kamarátka. Musí to byť pre teba hrozne ťažké,“ upokojí ma pani Kahnová.

Nemá poňatia, ako veľmi je to ťažké. Jeho najlepšou kamoškou som nebola od apríla, keď so mnou totálne vydrbal a začal sa flákať s Jenny Flickovou a idiotskými Poškolákmi. Niečo vám poviem – ak si myslíte, že keď váš najlepší kamoš umrie, je to od neho podpásovka, vezmite si, aké to je, keď váš najlepší kamoš umrie po tom, ako s vami vydrbal. Takú podpásovku ste ešte nezažili.

Vpravo od rodinného kútika je kútik so známymi. Zmes susedov, učiteľov a deciek, ktoré s ním chodili na nejakú-tú hodinu samoštúdia. Pár deciek z detského bejzbalového tímu, kam chodil ako piatak. Opatrovateľka, ktorá nás ako malých strážievala a do ktorej bol Charlie neprestajne zamilovaný, prišla s mužom, za ktorého sa nedávno vydala.

Za kútikom so známymi postávajú dôležití ľudia. Všetci sú oblečení v čiernom. Kňaz sa rozpráva s riaditeľom školy, Charlieho rodinným doktorom a nejakými dvoma chlapíkmi, ktorých som v živote nevidela. Keď vybavíme úvodné karové záležitosti, jeden z kňazových pomocníkov sa pani Kahnovej spýta, či niečo nepotrebuje. Pán Kahn sa do toho vloží a odpovie namiesto manželky, príkro, a pomocník potom ľudí in-

formuje, že sú pripravené švédske stoly. Vlečie sa to, ale všetci sa nakoniec presunú k jedlu.

„Dáš si niečo?“ spýta sa oco.

Pokrútim hlavou.

„Isto?“

Prikývnem. Oco si vezme tanier a kydne naň nejaký šalát s tvarohom.

Na opačnej strane miestnosti je banda Poškolákov – Charlieho nových najlepších kamošov. Postávajú pri dverách a v skupinkách chodia von, zapáliť si. Veranda je posiatá ohorkami, aj keď tu majú jeden z tých bezdymových popolníkov v tvare presýpacích hodín. Nejaký čas blokovali východ, ale potom ich manažér sály požiadal, aby sa presunuli. Poslúchli a teraz obkolesujú Jenny Flickovú, akoby bola zúfalou vdovou, a nie dôvodom, prečo je Charlie mŕtvy.

O hodinu neskôr sa s ocom vezieme domov a on sa spýta: „Vieš niečo o tom, čo sa stalo v nedeľu večer?“

„Nie.“ Klamem. Viem.

„Pretože ak áno, musíš niečo povedať.“

„Hej. Povedala by som, keby som vedela, ale neviem.“ Klamem. Viem. Nepovedala by som. Nepovedala som. Nepoviem. Ešte nemôžem.

Po príchode domov sa osprchujem, pretože neviem, čo iné by som robila. Oblečiem sa do pyžama, aj keď je len pol ôsmej, a sadnem si dole v brlohu k ocovi, ktorý číta noviny. Ibaže neobsedím, takže prejdem do kuchyne, otvorím posuvné sklenené dvere a znova ich za sebou zavriem, zvonka. Na dvore je

hromada vtákov, ktoré pri západe slnka štekajú tým svojím typickým škrekom. Zahľadím sa do lesa, smerom k Charlieho domu, a potom sa vrátim dnu.

„Zvládneš ísť zajtra do školy?“ spýta sa oco.

„Nie,“ odvetím. „Ale asi to bude to najlepšie, čo môžem urobiť, či?“

„Asi máš pravdu,“ uzná. Ale on tam nebol, keď sa Jenny a Poškoláci v pondelok zhrčili na parkovisku okolo jej auta, všetci v čiernom, a fajčili. Nebol tam, keď kvílila. Kvílila tak nahlas, že som ju zrazu nenávidela ešte viac, než som ju nenávidela dovtedy. Tak strašne nekvílila ani len Charlieho vlastná matka.

„Hej. Je prvý týždeň. Aj tak len opakujeme.“

„Vieš, mohla by si si v práci zobrať o pár hodín viac. Prídeš pri tom na iné myšlienky.“

Vravím si, že vec číslo jeden, ktorú treba mať pri mojom ocovi stále na pamäti, je: nech sa deje čokoľvek, ako riešenie navrhne prácu.

O TRI A POL MESIACA NESKÔR - DECEMBROVÝ ŠTVRTOK

V októbri som dovŕšila osemnásť a namiesto pečenia pizze som začala pizzu rozvážať. Zároveň som namiesto dvadsiatich hodín týždenne začala pracovať štyridsať, a to popri škole. Z predmetov, ktoré mám, sa aj tak oplatia len moderné sociálne myslenie a slovná zásoba. Úlohy na moderné sociálne myslenie sú pohoda – každý deň rozoberáme nejaký novinový článok. Na slovnú zásobu sa treba naučiť desať slovíčok týždenne (s bonusovými bodmi za ďalšie slová, na ktoré narazíme pri mimoškolskom čítaní) a použiť každé z nich vo vete.

Toto je moja veta so slovom *harpagonský*.

Môj harpagonský otec nerozumie, že štvrtáčka na strednej by nemala pracovať na plný úväzok. Nepočúva, keď mu vysvetlujem, že rozvážať každý pracovný deň od štvrtej do polnoci pizzu nebude mať na moje známky dobrý vplyv. Môj harpagonský otec namiesto toho spustí desaťminútovú prednášku

na tému, aké ťažké je zarábať si na živobytie a ako to dnešné deti nechápu, pretože dostávajú vreckové, pre ktoré často nemuseli pohnúť ani prstom.

Vraj to buduje charakter.

Evidentne by za to väčšina mojich rovesníkov bola vďačná.

Údajne som jediné decko na našej škole, ktoré nie je „skazené kultúrou nárokovania“.

Mala som vďaka práci prestať myslieť na Charlieho smrť – čo sa mi stále nepodarilo. Všetko sa len zhoršilo. Čím viac pracujem, tým viac ma prenasleduje. Čím viac ma prenasleduje, tým viac do mňa rýpe, aby som očistila jeho meno. Čím viac do mňa rýpe, tým viac ho nenávidím, že ma tu nechal v tejto kaši. Alebo že ma tu nechal, bodka.

Stojím na semafore pred školou a preťahujem si cez hlavu červené Pagoda Pizza tričko. Netrápi ma, že mi postrapatí vlasy, pretože ak chcem naďalej udržiavať krehkú rovnováhu medzi tým, že dostávam dobré prepitné, a tým, že ma nikto neokradne, musím vyzeráť šialeno-neupraveno-apaticky. Siahnem pod sedadlo a pátram po studenej fľaši, a keď ju nájdem, zdvihnem si ju medzi nohy a odkrútim kovový vrchnák. O dva hlty vodky neskôr mi slzia oči a z krku mi automaticky vyrazí chrčivé „áááá“, keď bojujem so štipaním. Neodsudzujte ma. Neopíjam sa. Zvládam situáciu.

Hodím si do úst tri žuvačky, strčím fľašu späť pod sedadlo a zahnem doľava na parkovisko Pagoda Pizze.

Moja šéfka v Pagode je fakt kúl motorkárka s krivými žltými zubami menom Marie. Máme dvoch manažérov. Nathan (Nate) je stodeväťdesiatpäť centimetrov vysoký černocho so štvorcovými okuliarmi ako z osemdesiatych rokov a Steve je štyridsiatnik, ktorý jazdí na porsche a žije s mamou. Jeden

z rozvozcov o ňom vravel, že sa váľa v peniazoch a robí tu len pre srandu, ale neverím veciam, čo sa len tak vravia. Väčšinu času sú všetci sfetovaní. Keď čistíme podlahu alebo po zatváračke umývame riady, vravia, že sa vtedy nemôžu dívať na Marie, pretože ich desia jej zuby.

Tá dnes večer spravuje podnik, a keď vojdem dnu, obdarí ma úsmevom, ktorý pripomína hrbu polámaných, slnkom zažltnutých klavírných klávesov, a podá mi obálku s drobnými a Pagoda telefón. Nate robí uzávierku s bločkami z dennej zmeny, sedí pri počítači za antikorovým ostrovčekom, na ktorý sa odkladajú prílohy na pizzu. „Čau, Vera! Ako?“

„Čau, Nate.“

„Už ti niekto povedal, že ti tá uniforma sekne?“ spýta sa. Pýta sa to minimálne dvakrát týždenne. Predstavuje si tak milý rozhovor.

„Len ty,“ odpoviem.

„Skoro akoby bolo profesionálne rozvážanie pizze твоjím osudom,“ dodá, zabuchne zásuvku na pokladni a potom so mnou vykročí dozadu, kde hodí vrecko s vkladom na svoj starý stôl v pracovni a zvesí z háčika na zadnej strane dverí fejkové MC Hammer kožené sako.

„Osud sa môže ísť strčiť,“ odvetím. Viem o tom svoje. Osudu sa vyhýbam celý život.